

Ἡ ἱστορία ἔχει νὰ τοὺς πληροφορήσῃ, ὅτι ὅλοι τῶν ἀνθρώπων αἱ δυστυχίαι, χωρὶς ἐξαιρέσιν, ἀνέβλυσαν ἀπὸ τὰς τρεῖς φαρμακερὰς ταύτας πηγὰς, τὴν Φιληδονίαν, τὴν Φιλαργυρίαν, καὶ τὴν Φιλαρχίαν, ἢ, συντομώτερον, ἀπὸ μόνῃν τὴν Φιληδονίαν, ἐπειδὴ εἰς αὐτὴν περιέχονται καὶ αἱ λοιπαὶ δύο. Φιληδονίαν λέγω ὄχι τὴν ἀγάπην τῆς ἡδονῆς, ἐμφυτευμένην εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ λογικοῦ ζώου ἀπ' αὐτὸν τὸν Δημιουργὸν τῆς φύσεως, ἀλλὰ τῆς ἀγάπης ταύτης τὴν ὑπερβολὴν, τὴν ὀνομαζομένην Ἀκρασίαν. Ἀρχαὶ καὶ πλούτη δι' ἄλλο δὲν ἐπιθυμοῦνται τόσον σφοδρῶς, παρὰ ὡς μέσα νὰ πληρῶσωμεν ἀκρατῶς ὅλας τὰς σωματικὰς ἡδονὰς. Ἡ ἀκρασία ἐγέννησε τὰς πολυτελεῖς τραπέζας, τοὺς ἀθέσμους γάμους, τοὺς παιδικούς ἔρωτας, τὰς ἀρπαγὰς, τὰς ληστείας, τὰς πατροκτονίας, τὰς ἀδελφοκτονίας, τὰς ἱεροσυλίας, καὶ τὰς φαρμακείας. Καὶ ἡ πλήρωσις τῶν τοιούτων ἀθέσμων ἡδονῶν εἶναι καθαρὰ τῆς ἰσότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης καταφρόνησις, ἣτις κατέστρεψε πολλὰς ἐθνικὰς κοινωνίας. Διὰ νὰ μὴ ἀναφέρω τὴν καταστροφὴν μεγάλων δεσποτῶν, ὡς τῶν Ἀσσυρίων, τῶν Βαβυλωνίων, τῶν Μηδῶν, τῶν Περσῶν, οἱ ὅποιοι ἔφθασαν ἕως οὗ, μὴ ἀρκοῦμενοι εἰς τὴν ἀθεσμον πολυγαμίαν, ἐτόλμησαν καὶ ἀθεσμοτέρας μίξεις μὲ ἀδελφὰς καὶ μὲ μητέρας· μὴ ἀρκοῦμενοι νὰ καταθλίβωσι τοὺς ἰδίους ὑπηκόους, ἐτάραξαν τὴν ἡσυχίαν καὶ πολλῶν ἄλλων ἐθνῶν μὲ τὰς ἀδίκους δορικτησίας, καὶ κατέκλυσαν τὴν γῆν μὲ συγγενικά καὶ ξένα αἵματα· μὴ ἀρκοῦμενοι εἰς τὰς ἀφθῶνως προσφερομένας ἀπὸ τὴν φύσιν τροφὰς, ἐπενόησαν παντοίους τρόπους νὰ τὰς μετασκευάζωσιν εἰς ἐχθρὰ τῆς υγείας φαγητὰ, καὶ ἀντήμειβον δημοσίᾳ ὡς βιωφελεστάτου καλοῦ αἴτιον τὸν εὐρέτην τινὸς νέας μαγειρικῆς σκευασίας· διὰ νὰ μὴ ἀναφέρω, λέγω, τὴν καταστροφὴν ἐκείνων, καὶ αὐτὰ τὰ εὐνομούμενα ἐλεύθερα ἔθνη ἔχασαν καὶ νόμους καὶ ἐλευθερίαν, γινόμενοι δοῦλοι βαρβάρων ἐθνῶν ἄλλων, διὰ τὴν ἀκρασίαν. Οἱ Ἕλληνες ὑπεδουλώθησαν, ἀφοῦ ἔγιναν παροιμίαι εἰς αὐτοὺς αἱ Ἰωνικαὶ καὶ Σικελικαὶ τῶν τράπεζαι. Τῶν Ῥωμαίων ἔπειτα ἡ δούλωσις ἐγένετο αἰσχυρότερα τῆς Ἑλληνικῆς δουλώσεως, διότι καὶ ἐξέπεράσαν τοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν τρυφήν, ζωπυροῦντες καὶ ἐξάπτοντες αὐτὴν καθημέραν μὲ τὴν φιλαρχον δορικτησίαν, καὶ τὰ ἀπειρα πλούτη, ὅσα ἡ πλεονεξία τῶν μετεκόμιζεν ἀπὸ τὰ δορικτήτα ἔθνη εἰς τὴν Ῥώμην. Πόσοι πόλεμοι ἀδικοὶ, πόσου αἵματος χύσις συνέβη διὰ ταύτην τὴν ἀκρασίαν!

Ὅτι μάλιστα χρεωστοῦν νὰ παρατηρῶσιν ἀναγινώσκοντες τὴν παλαιὰν ἱστορίαν οἱ νέοι, καὶ παραβάλλοντες αὐτὴν μὲ ὅσα βλέπουν ἢ ἀκούουν τὴν

σήμερον, εἶναι ἡ ἀξιοθρήνητος εὐκολωπάτη μεταβολὴ καὶ μετακύλισις τῶν ἀνθρωπίνων φρονημάτων, πρὸς τὰς διαφόρους μεταβολὰς καὶ τύχας τῆς πολιτείας, κατὰ τὸ πάντοτε ἀληθινὸν ἀπόφθεγμα τοῦτο,

Πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτῆμεθα.

Οἱ Ἀθηναῖοι, τοὺς ὁποίους καὶ μόνον τὸνομα τοῦ μεγάλου βασιλέως ἔκαμνε ν' ἀνατριχιάζωσι, καὶ ὁ φιλόπατρις Δημοσθένης ἐσπούδαζε νὰ τοὺς κρατῆ πάντοτε εἰς τὸν σωτήριον τοῦτον ἀνατριχιασμόν, ἐκολάκευσαν καὶ αὐτὰς τὰς ἐρωμένας τοῦ βασιλέως Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, καὶ τέλος ἐψήφισαν καὶ τὸν Δημήτριον θεόν. Καὶ πότε καὶ ἀπὸ ποίους ἐγράφη τὸ αἰσχρὸν τοῦτο ψήφισμα; Μόλις μετὰ τεσσαράκοντα ἔτη ἀφοῦ ἀπέθανεν ὁ Δημοσθένης, καὶ ἀπὸ πολίτας ἀκουστάς καὶ ἐπαινέτας τῶν Δημοσθεϊκῶν λόγων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ Δημοχάρης, ἀνεψιὸς τοῦ Δημοσθένους!!! Τὴν αὐτὴν μεταβολὴν θέλει εὐρεῖ καὶ εἰς τοὺς Ῥωμαίους ὅστις ἐξετάσῃ τὸ μεσολαβῆσαν σχεδὸν ἰσόχρονον διάστημα μετὰ τοῦ νέου Δημοσθένους, τοῦ φιλοπάτριδος Κικέρωνος, καὶ τῶν ἀναίσχυντων κολάκων τοῦ ἀγρίου Τιβερίου καὶ τῶν καθεζῆς ὁμοίων του τυράννων.

Ταῦτα βλέποντες καὶ ἀκούοντες οἱ νέοι, χρεωστοῦν ν' ἀποκτήσωσιν ἐξ ἀπαλῆς ἡλικίας, καὶ νὰ κάμωσιν ἕξιν εἰς ἑαυτοὺς, τὸ ἀμετακύλιστον τοῦτο εἰς τὰ ὀρθὰ καὶ γενναῖα φρονήματα· μὴδὲ νὰ φαντάζωνται, ὅτι χωρὶς τὴν σωτήριον παιδιόθεν ἕξιν ταύτην θέλουν ἰσχύσει νὰ στέκωνται ἀκλόνητοι εἰς τῆς ἀρετῆς τὴν βάσιν. Οἱ κλονοῦντες ἐξῶθεν πειρασμοὶ εἶναι καὶ πολλοὶ καὶ σφοδροὶ, καὶ ἡ δύναμις ν' ἀντισταθῶμεν εἰς αὐτοὺς εἶναι μικρὰ, ἀν δὲν συμπυκνωθῇ μὲ ἀνατροφήν ἀνδρώδη ἐκ νεότητος. Διὰ τοῦτο μᾶς παρηγγεῖλεν ἡ μὲν θρησκεία τὴν μετριόφροσύνην, «Ὁ δοκῶν ἐστάναι βλεπέτω μὲ πέσῃ» ἢ δὲ φιλοσοφία, λέγουσα

Πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτῆμεθα,

μᾶς ἐφανέρωσε πόσης προσοχῆς χρεῖαν ἔχει ὁ ἄνθρωπος, διὰ νὰ μὴ μετακυλίηται ὡς κύλινδρος ἀπὸ τὰς διαφόρους τύχας, ἀλλὰ νὰ κρατῆται πάντοτε ἀσάλευτος, κατὰ τὸν «τετράγωνον ἄνδρα τοῦ Σιμωνίδου.»

[Ἐκ τῶν Ἀτάκτων τοῦ Κοραΐ.]

ΤΟ ΜΕΤΑΞΥ ΑΓΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΕΜΠΟΡΙΟΝ.

Ἐκ τῶν πλοίων, ἅτινα εἰσέρχονται εἰς τοὺς λιμένας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἀπὸ ξένας χώρας, 80 τοῖς 100 εἶναι ἐκ τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ Ἰρλανδίας καὶ τῶν ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτωμένων χωρῶν. Σχεδὸν 1000 πλοῖα ἐκπλέουσιν ἔτησίως εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας μόνον ἀπὸ τὴν Μεγάλην Βρετανίαν καὶ Ἰρλανδίαν, (μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν πολυαριθμῶν ἀποικιῶν), 800 δὲ φθάνουσιν εἰς τοὺς Βρε-

τανικούς και Ίρλανδικούς λιμένας υπό τὴν ἀστερωπὴν σημαίαν. Τὰ Ἀγγλικά πλοία εἶναι κυρίως πεφορτισμένα με χαιροτεχνήματα, τῆς ὀλικῆς ἀξίας 9,000,000 λιτρῶν στερελινῶν κατ' ἔτος. Τὸ 1838 αἱ Ἠνωμένοι πολιτεία ἔλαβον ἐκ τῶν Βρετανικῶν νήσων πλείωτερα παρὰ πᾶσαν ἄλλην χώραν μάλλινα, λιναῖα, καὶ μεταξωτὰ ὑφάσματα, μεταλλουργήματα, κατειργασμένον καὶ ἀκατέργαστον σίδηρον καὶ γάλυθα, καὶ ἄλλα διάφορα ἐμπορεύματα.—τὸ ἐκτὴ μόνον τῶν ἐξαγομένων προϊόντων καὶ χαιροτεχνημάτων τῆς Ἀγγλίας ὑπάγει εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας. Ἐκ τοῦ ἄλλου δὲ μέρους, οἱ Ἀγγλοὶ εἶναι οἱ καλλήτεροι ἀγορασταὶ τῶν Ἀμερικανικῶν προϊόντων. Ὑπὲρ τὰ ἑξ' ἑκάτα τῶν ὅσα οἱ Ἀμερικανοὶ ἐξάγουσι συνίστανται ἀπὸ βαμβάκιον καὶ καπνόν· καὶ τοῦ μὲν πρώτου ἔλαβον οἱ Ἀγγλοὶ τὸ 1840 453,000,000 λίτρας, τοῦ δὲ δευτέρου 28,000,000 λίτρας.

Ἐν ἔτει 1740 τὰ εἰσαχθέντα εἰς τὸ Νεοβόρακον ἀπὸ τὴν Μεγάλην Βρετανίαν ἦσαν τῆς ἀξίας 72,300 λιτρῶν στερελινῶν, τὰ δὲ ἐξαχθέντα συνεποσούντο εἰς 171,000 λίτρας στερελινῶν· ἀλλ' ἐν ἔτει 1836 ἡ ἀξία τῶν εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν εἰσαχθέντων ἐλογαριάσθη ὡς 23,000,000 Λ. Σ., ἑξ ὧν, κατ' ἐκείνο τὸ ἔτος, πιθανόν ὅτι ὑπὲρ τὰ 11,000,000 Λ. Σ. συνίσταντο ἀπὸ Βρετανικὰ χαιροτεχνήματα καὶ προϊόντα. Πρὸ μιᾶς ἑκατονταετηρίδος, αἱ πολιτεία αὐταί, αἱ νῦν περιέχουσαι πληθυσμὸν δεκαεπτὰ ἑκατομμυρίων, εἶχον μόλις ἑν ἑκατομμύριον κατοίκων· τὸ δὲ 1860 εἶναι σχεδὸν βέβαιον, ὅτι θέλουσιν ἔχει τριάκοντα ἑκατομμύρια· διότι μεγίστη ἔκτασις χώρας πρὸς δυσμὰς μένει ἀγεώργητος καὶ ἀκατοίκητος, καὶ ἑωσοῦ αἱ γαῖαι αὐταὶ νὰ γεωργηθῶσιν, ὁ πληθυσμὸς θέλει αὐξάνει ταχύτατα. Ἡδὴ τὰ δεκαεπτὰ ἑκατομμύρια τῶν Ἀγγλαμερικανῶν ἀναλίσκουσι πλείωτερα Βρετανικὰ χαιροτεχνήματα παρὰ τὰ ἑβδομήκοντα τῶν Γερμανῶν καὶ Γάλλων· καὶ ἐπειδὴ εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας ἡ γεωργία ἐμπορεῖ ἔτι νὰ ἐνασχολῆ με περισσοτέραν ὠφέλειαν τὸ πλείστον μέρος τῶν χρηματικῶν κεφαλαίων, ἔπεται φυσικῶ τῷ λόγῳ ὅτι οἱ Ἀγγλαμερικανοὶ θέλουσιν ἐπὶ πολλὴν ἀκόμη χρόνον ἀναλίσκει πάμπολλα τῶν τῆς Βρετανίας χαιροτεχνημάτων.

Η ΕΩΘΙΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΟΥ.

[Ἐξ ἡ ἰθ ἡ ἐκ τῶν τοῦ Μί λ τ ω ν ο ς.]

Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ, ποιήσιν δὲ χερῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα. (Ψαλμ. ιη. ι.)

ΙΔΟΥ, Θεὲ τρισύψιστε, τοῦ ἀγαθοῦ Αἰτία,

Ἰδοὺ λοιπὸν τὴν δόξαν Σου λαλ' ἡ δημιουργία

Εἰς τὴν ψυχὴν μου πᾶσα!

Ἡ πλάσις αὕτη καλλονῆς ἀρρήτου ἀπ' αἰῶνων
Δημιουργὸν ἐγνώρισε Σὲ, Παντοκράτωρ, μόνον,
Ἐκ τῆς νυκτὸς προβάσα.

Θεε! τίς εἶσαι; Ὡ τί ὄν, τί ὄν μυστηριώδες!

Ἐπάνω τῶν σφαιρῶν πασῶν εἰς ὕψος ἀερῶδες

Ἄόρατος καθήμενος,

Ἡ ὄρατος, τῆς δόξης Σου ἀκτίνάς τινας χύνων,
Καὶ τὴν ἐπίγειον Ἐδέμ με φῶς γλυκὺ λαμπρύνων,
Καὶ νοῦν ἐπιδεικνύμενος!

ὑπὸ τὴν χρύσειον αὐτὴν καὶ ἤρεμον ἀκτίνα,
Χαρὰς πληροῦσα τὰ πτηνὰ καὶ μύρου ε' ἀγνὰ κρίνα,
Ὡ πόση ἀγαθότης

Εἰς τὰς ψυχὰς μας ἀφθόνος ἐκ τοῦρανοῦ ἐκρέει!
Καὶ πάλλουσι τὰ στήθη μας, ὡς κύκνοι σκιρταῦν νέοι,
Ὡς χαίρ' ἡ ἀθωότης!

Υἱοὶ φωτός, ὦ Ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, λαλεῖτε!
Σεῖς πάντοτε τῆς δόξης σου τὸν θρόνον θεωρεῖτε,
Καὶ τὸν ἐνατενίζετε,

Κ' εἰς φῶς ἀένναον χοροὺς κροτεῖτε, κ' αἰωνίας
Ἐνώπιόν σου μέλπετε ᾠδὰς καὶ συμφωνίας,
Καὶ τὸν πανηγυρίζετε!

Πᾶν ἐπὶ γῆς τὸ ποιηθὲν τὸν Πλάστην αἰνεσάτω!
Τὸν πρῶτον καὶ τὸν ἔσχατον, τὸν μέσον δοξασάτω,
Τὸν ἀνευ συντελείας!

Ὡ τῆς ἀστεροχίτωνος νυκτὸς, ὦ σὺ, ὠραῖον
Ἐκπέμπον σέλας ἀγλαόν, ὦ ἄστρον τελευταῖον
Τῆς νυκτικῆς λυχνίας!

Μὲ κύκλον τῆς ἀνατολῆς χρυσοῦν τὰς πύλας χρίον,
Καὶ τὴν σαυφείρινον αὐγὴν ἐπὶ τῆς γῆς μηνύον,—
Ὡ ξένη ἐπουράνιε,

Εἰς ταύτην τὴν χαρμόσυνον καὶ εἰρηναίαν ὄραν,
Πρὸς δόξαν σου εἰς ἀνθηρὰν τῆς τροχιάς σου χώραν
Κιθάραν χρυσοῦν τάνυει!

Ψυχὴ τῆς κτίσεως αὐτῆς καὶ ὅμμ' ἀκτινοβόλον,
Ὡ Ἥλιε! λαμπρότερον τὸν Ποιητὴν τῶν ὅλων
Τοῦ ζωηροῦ φωτός σου

Ἐπαῖν' εἰς τὴν αἰώνιον τῆς σφαιράς σου πορείαν!
Αὐτὸν ἐσπέρας καὶ πρωτὴ, αὐτὸν καὶ μεσημβρίαν,
Αὐτὸν διὰ παντός σου!

Καὶ σὺ, φαιδρὰ τῶν οὐρανῶν παρθένε, ὦ Σελήνη,
Ἦς γέλωτ' ἀργυροφεγγῆ τὸ πρόσωπον ἐκχύνει,
Καὶ σιωπὴν οὐράνιον,

Καὶ πότε μὲν ἀνοίγοντα τὰς πύλας τῆς ἡμέρας
Συναπαντᾷς τὸν ἥλιον, καὶ πότε τὸ ἐσπέρας
Τὸν φεύγεις, κάλλος σπάνιον!

Καὶ σεῖς, τροχιαὶ στίλβουσαι περὶ τοὺς ἀξονάς σας,
Καὶ σεῖς, σφαῖραι χορεύουσαι περὶ τὰς τροχιάς σας
Χορὸν μυστηριώδη,

Ἵμνεῖτε τὸν τρισύψιστον Δημιουργὸν τῶν φώτων,
Ὅστις παρήγαγε τὸ φῶς ἐκ τοῦ ἐρέβους πρώτων
Εἰς ἔκτασιν ζωφώδη!

Ἄηρ, υἱοὶ πρωτότοκοι τῆς φύσεως, στοιχεῖα!
Τῶν ὄντων ὅλων μορφωταί, τοῦ κόσμου ἡλικία
Ἀνθοῦσα καὶ ἀγήρατος,

Εἰς τὰς ποικιλομόρφους σας διηνεκεῖς κινήσεις,
Ἄπὸ περάτων ἄς κυθῆ ἕως περάτων βρύσις
Ὁ ὕμνος ὁ ἐπήρατος!

Καὶ σεῖς, δμῖχλαι σκιερὰ καὶ ἀναθυμιάσις,
Τῶν τεναγῶν καὶ τῶν λιμνῶν καὶ τῶν ὀρέων πλάσις,
Εἴτε τὰς πεδιάδας

Τὰς φλογεράς ἀρδεύετε με δμβροὺς καρπόφορους,
Εἴτε ὁ ἥλιος, λαμπρῶς προβαίνων ἐκ τοῦ ὄρου,
Μὲ φωτοβόλους δᾶδας

Πορφυροβάφει τοὺς λευκοὺς καὶ λείους σας θυσάνους,
Τὸν Κύριον ὀμνήσατε μ' ᾠδὰς ὑπερηφάνους,
Ἵψόμενοι ἢ πίπτουσαι!

Ὡ ἄνεμοι, τὴν δόξαν σου ἐπὶ τῆς γῆς βοᾶτε!
Λατρεύετέ τον, ὦ φυτὰ, καὶ ἄνθη καὶ ἐλάτκι,
Τὰς καρφάς σας κύπτουσαι!